

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Piotr Prusinowski (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Maciej Pacuda
SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania Z. K.
od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie
o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 17 kwietnia 2024 r.,
skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 18 października 2022 r., sygn. akt III AUa 447/22,

I. oddala skargę kasacyjną,

II. przyznaje radcy prawnej I. M. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Lublinie tytułem wynagrodzenia za reprezentowanie ubezpieczonego w postępowaniu kasacyjnym z urzędu 240 zł (dwieście czterdzieści) podwyższone o stawkę podatku od towarów i usług.

III. zasądza od Z. K. na rzecz organu rentowego (Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie) 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem

**zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami z art. 98
§ 1¹ k.p.c.**

t

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 18 października 2022 r. w sprawie z odwołania Z. K. przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej oddalił apelację skarżącego od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 21 marca 2022 r.

Decyzją z dnia 1 czerwca 2017 r. organ rentowy ponownie ustalił wysokość policyjnej emerytury dla odwołującego się od dnia 1 października 2017 r. w oparciu o art. 15c zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego. Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1280, dalej jako: „ustawa zaopatrzeniowa”).

W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy wskazał, iż wysokość świadczenia emerytalnego wynosi 466,60 zł, to jest 10.40% podstawy wymiaru wynoszącej 4.486,58 zł. Wobec tego, że ustalona kwota jest niższa od kwoty odpowiedniego świadczenia w najniższej wysokości, wysokość emerytury została podwyższona do kwoty najniższej emerytury, to jest 1000 zł.

Kolejną decyzją z dnia 1 czerwca 2017 r. organ rentowy w oparciu o art. 22a w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej ponownie ustalił wysokość renty inwalidzkiej Z. K. od dnia 1 października 2017 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż renta inwalidzka wnioskodawcy zaliczonego do I grupy zgodnie z art. 22a ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej wynosi 1000 zł.

Podstawą faktyczną przyznanych świadczeń był okres 31 lat i 2 miesiące służby. Organ rentowy dokonując wyliczenia świadczenia emerytalnego okresy od

dnia 1 września 1954 r. do 31 grudnia 1956 r., w wymiarze 2 lat i 4 miesięcy, oraz od dnia 1 marca 1961 r. do dnia 31 grudnia 1989 r., w wymiarze 28 lat i 10 miesięcy, potraktował jako służbę na rzecz totalitarnego państwa, przyjmując wskaźnik 0% za każdy rok w oparciu o treść zaświadczenia Instytutu Pamięci Narodowej.

Skarżący w dniu 1 września 1954 r. podjął służbę w organach Służby Bezpieczeństwa. W tym okresie uczęszczał do Szkoły Oficerskiej MBP w Gdańsku, po ukończeniu której w dniu 1 kwietnia 1956 r. został skierowany do służby jako oficer operacyjny. Następnie w związku z likwidacją Komitetu do Spraw Bezpieczeństwa Publicznego został zwolniony ze służby z dniem 31 grudnia 1956 r. Celem przygotowania do pracy cywilnej, skarżący od dnia 1 lutego 1957 r. uczęszczał do Zasadniczej Szkoły Zawodowej, którą ukończył z dniem 31 stycznia 1959 r. W okresie od dnia 10 lutego 1959 r. do dnia 25 lutego 1961 r. pracował w Fabryce [...] na stanowisku brakarza. Następnie od dnia 1 marca 1961 r. został przyjęty do służby w SB KWMO na stanowisku oficera techniki operacyjnej w Wydziale „[...]”. Początkowo pracował w sekcji [...]. Był często wykorzystywany do eksploatacji obiektów w terenie w zakresie zadań sekcji [...] Wydziału „[...]”, do której został przeniesiony w 1967 r. W latach 1966 - 1967 roku skarżący pracował samodzielnie w punktach odbioru, gdzie dobrze wywiązywał się z postawionych mu zadań służbowych. W opinii przełożonych skarżący był pracowitym i zdyscyplinowanym funkcjonariuszem służby bezpieczeństwa. Za właściwy stosunek do pracy zawodowej, zdyscyplinowanie i osiągnięte rezultaty w zakresie eksploatacji PP został awansowany na starszego oficera techniki operacyjnej. W ramach swoich obowiązków często pracował w terenie w trudnych warunkach. W czasie eksploatacji obiektów - w ocenie przełożonych - pracował systematycznie i dokładnie. Przestrzegał zasad konspiracji i dostosowywał się do wymogów przewidzianych „legend”. Skarżący stale podnosił swoje kwalifikacje zawodowe niezbędne dla pełnienia służby uczestnicząc w licznych kursach i szkoleniach. Za wykonywaną z dużym zaangażowaniem realizację zadań służbowych wnioskodawca był wyróżniany pochwałami oraz nagrodami pieniężnymi. W organach służby bezpieczeństwa zajmował następujące stanowiska: oficer techniki operacyjnej wydziału SB KWMO (od 1 marca 1961 r.), starszy oficer techniki operacyjnej wydziału SB KWMO (od 1 sierpnia 1968 r.), starszy inspektor techniki operacyjnej SB KWMO (od 1 stycznia

1975 r.), kierownik sekcji wydziału KWMO/WSUW od 1 września 1977 r. Służba na wymienionych stanowiskach wykonywana była w ogniach techniczno-operacyjnych Służby Bezpieczeństwa oraz wykonywana była bardzo często w warunkach terenowych. Na stanowisku kierowniczym sekcji wnioskodawca dodatkowo odpowiedzialny był za grupę funkcjonariuszy, których pracę nadzorował i organizował. Wydział techniki operacyjnej w której pracował skarżący zajmował się montowaniem i prowadzeniem podsłuchów telefonicznych oraz pokojowych. W ramach swoich obowiązków skarżący przesłuchiwał nagrane taśmy oraz zakładał podsłuchy dla SB, MO oraz wojska. Często pracował w terenie pod tzw. „przykrywką” jako malarz i nauczyciel.

Mając na uwadze poczynione ustalenia, Sąd Okręgowy potwierdził, że służba skarżącego w okresie od dnia 1 września 1954 r. do dnia 31 grudnia 1956 r. oraz od dnia 1 marca 1961 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. była służbą pełnioną na rzecz totalitarnego państwa. Ta konkluzja była między innymi poprzedzona stwierdzeniem, że informacja IPN podlega weryfikacji w postępowaniu przed właściwym organem emerytalnym, jak również wszechstronnej kontroli sądowej w postępowaniu sądowym. Takie stanowisko zostało poparte powołaniem się na wyroki Trybunału Konstytucyjnego oraz Sądu Najwyższego. Ponadto Sąd Okręgowy potwierdził trafność spostrzeżeń zawartych w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 r., III UZP 1/20 (OSNP 2021 nr 3, poz. 28), stwierdzając, że kryterium służby na rzecz totalitarnego państwa powinno być oceniane na podstawie wszystkich okoliczności, szczególnie z uwzględnieniem indywidualnych czynów wnioskodawców, w tym pod kątem naruszenia praw człowieka i podstawowych wolności. Stwierdzono że miejsce pracy i czas pełnienia służby nie może być jedynym kryterium pozbawienia prawa do zaopatrzenia emerytalnego osób, które proces weryfikacji przeszły i pracowały już w wolnej Polsce. Przypomniano również, że w orzeczeniu w sprawie Cichopek i in. (decyzja z dnia 14 maja 2013 roku, 15189/10) Europejski Trybunał Praw Człowieka, przyznał, że ustawodawca krajowy ma prawo zlikwidować przywileje finansowe o charakterze politycznym, przyznane byłym funkcjonariuszom przez reżimy totalitarne. Może to uczynić pod warunkiem, że podjęte kroki są współmierne. Tę część wyводу skonkludowano stwierdzeniem,

że konieczne jest dokonywanie ustaleń i oceny w indywidualnej sprawie, odrębnie dla każdego funkcjonariusza, przez pryzmat działań jakie podejmował.

Sąd podkreślił, że z dokonanych ustaleń faktycznych wynika, że skarżący w okresach służby w ramach swoich obowiązków przesłuchiwał nagrane taśmy oraz zakładał podsłuchy dla SB, MO oraz wojska, pracując przy tym „pod przykrywką”. Tym samym, nie budziło wątpliwości Sadu, że swoim działaniem naruszał podstawowe prawa i wolności innych osób, przez niedozwoloną ingerencję w ich życie prywatne i swobody obywatelskie. Sąd stwierdził, że wykonywane przez niego czynności nie stanowiły realizacji zadań stricte technicznych, realizowanych w każdym modelu państwa demokratycznego. To doprowadziło Sąd do wniosku, że skarżący w spornym okresie wykonywał służbę na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu ustawy zaopatrzeniowej. Sąd Okręgowy stwierdził, że z uwagi na treść art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej wysokość emerytury została zmniejszona do kwoty przeciętnej emerytury. Nadto, zgodnie z art. 22a ust. 1 i 3 ustawy zaopatrzeniowej obniżona została renta inwalidzka skarżącego.

Sąd Apelacyjny, po pierwsze, nie stwierdził zarzucanej w apelacji nieważności postępowania branej pod rozagę z urzędu, zaś apelujący nie wskazał na okoliczności przemawiające za nieważnością postępowania.

Po drugie Sąd Apelacyjny w pełni podzielił i przyjął za własne, zarówno poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, czyniąc je, stosownie do art. 387 § 2¹ k.p.c., podstawą własnego rozstrzygnięcia. Wobec tego Sąd Apelacyjny nie dostrzegł żadnych uchybień w zakresie koncentracji i oceny materiału dowodowego, który został zgromadzony należycie, a przy tym Sąd pierwszej instancji wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Apelacyjny za chybione uznał przypisanie Sądowi Okręgowemu dowolnej oceny charakteru służby odwołującego, przez niewłaściwe przyjęcie, że ten pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa. Za zupełnie pozbawione podstaw uznano też twierdzenie, że praca terenowa skarżącego dotyczyła w większości spraw gospodarczych i przestępczości kryminalnej, a działania operacyjne przyczyniały się do rozwiązania spraw przede wszystkim kryminalnych. Takie działania nie wynikają zdaniem Sądu ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie są

osadzone w informacjach znajdujących w aktach osobowych odwołującego się, ani nawet w jego zeznaniach. Skarżący tej okoliczności nie udowodnił, a nawet nie podejmował takiej próby. Sąd Apelacyjny podzielił między innymi zapatrywania wyrażone w uchwale III UZP 1/20. Stwierdzono jednak, że w toku postępowania sądowego skarżący nie zdołał obalić domniemania, iż jego służba w spornym okresie nosiła znamiona służby na rzecz totalitarnego państwa. Wobec tego Sąd nie miał wątpliwości, że skarżący pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa.

Sąd wskazał, że mechanizm obniżenia świadczeń emerytalnych czy rentowych ma charakter automatyczny, według zasad opisanych w ustawie. W oparciu o art. 15c ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej należało zdaniem Sądu obniżyć emeryturę wnioskodawcy przez przyjęcie przy obliczaniu jej wysokości za okres wykonywania służby na rzecz totalitarnego państwa 0% podstawy wymiaru i ustalić wysokość emerytury w oparciu o wysługę związaną z zatrudnieniem przed służbą oraz pozostałym okresem służby w milicji. Z tego samego względu zastosowano art. 22a ustawy zaopatrzeniowej.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, to jest art. 232 k.p.c. z związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 231 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. Zarzucono również naruszenie prawa materialnego, to jest: a) art. 15c w związku z art. 13b ustawy zaopatrzeniowej; b) art. 13b ust. 1 pkt 5 lit. d tiret 4 ustawy zaopatrzeniowej oraz c) art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 1 Karty Praw Podstawowych w związku z art. 6 TUE, art. 4 KPP, oraz art. 6, art. 7, art. 13 i art. 14 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 1 Protokołu nr 1 do tej Konwencji w związku z art. 2, 9, 32, 67 ust. 1 oraz art. 91 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Zaskarżając wyrok w całości, pełnomocniczka skarżącego wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, przez uwzględnienie odwołań; alternatywnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik organu wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jako niezasadna podlega oddaleniu.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących ustalenia stanu faktycznego, należy stwierdzić, że nie są one trafne. Okoliczności na podstawie których Sady ustaliły, że skarżący w swojej służbie naruszył podstawowe prawa i wolności innych osób zostały ustalone na podstawie zgromadzonej w sprawie dokumentacji, której autentyczność nie została skutecznie podważona przez stronę. Sformułowane w sprawie zarzuty procesowe sprowadzają się w istocie do dokonania przez skarżącego odmiennej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, co nie jest dopuszczalne w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym.

Należy przy tym przypomnieć, że w utrwalonym już orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że w ujęciu „instytucjonalnym” sam fakt pełnienia służby w określonej jednostce może wypełniać kryterium „służby na rzecz totalitarnego państwa”, mimo braku po stronie odwołującego się indywidualnych działań bezpośrednio zmierzających do naruszania podstawowych praw i wolności człowieka (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2023 r., II USKP 120/22, OSNP 2023 nr 9, poz. 104). W wyroku tym podkreślono, że „naruszanie podstawowych praw i wolności człowieka” jest wypadkową działań „instytucjonalnych” oraz „indywidualnych”, wyjaśniając, że „totalitaryzm” jako cecha określonego państwa jest wypadkową indywidualnych działań łamiących podstawowe prawa i wolności, ale również realizuje się w „kooperatywnych działaniach” ludzi skupionych w instytucjach, których zadaniem jest ograniczanie praw i wolności obywateli. Ponadto wyroku w Sądzie Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2023 r., I USKP 40/22 (OSNP 2023 nr 11, poz. 126) wyjaśniono, że przy dokonywaniu oceny prawnej służby z perspektywy art. 13b ustawy zaopatrzeniowej, bierze się pod uwagę przede wszystkim formację, w której pełniona była służba, a także zajmowane stanowisko czy stopień służbowy oraz przebieg służby. Określenie formacji/instytucji (z uwzględnieniem jednostek wymienionych w art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej) ma istotne znaczenie z uwagi na to, że zakres i przedmiot ich działalności może *prima facie* potwierdzać, że były one bezpośrednio ukierunkowane na realizowanie charakterystycznych dla ustroju totalitarnego zadań i funkcji i takie zadania

wykonywali wszyscy - bez wyjątku - funkcjonariusze służący w danej jednostce organizacyjnej, stanowiący jej strukturę, bez której niemożliwe byłoby wykonywanie przypisanych tej jednostce zadań. W rozpoznawanej sprawie Sądy ustaliły, że nie tylko przynależność funkcyjna, lecz również działania skarżącego wypełniały kryteria zaklasyfikowania jego służby jako pełnionej na rzecz państwa totalitarnego, ponieważ działanie incognito w celu pozyskania podsłuchów telefonicznych oraz pokojowych, przesłuchiwanie nagrań dla SB, MO i wojska na stanowisku technika, starszego technika, starszego inspektora oraz kierownika sekcji wypełnia znamiona sankcjonowanej służby. Ani w skardze kasacyjnej, ani tym bardziej w toku procesu skarżący nie przedstawił dowodów, które świadczyłyby o tym, iż nie uczestniczył w inwigilacji obywateli PRL, która wykraczała poza właściwe w każdym ustroju obowiązki policyjne.

W sprawie II USKP 120/22 wyjaśniono, że prawodawca wprowadził do ustawy zaopatrzeniowej dwa mechanizmy korygujące wysokość emerytur funkcjonariuszy pełniących służbę na rzecz totalitarnego państwa. Pierwszy z nich "zeruje" tak zwane kwalifikowane lata służby. Drugi zaś obniża wysokość świadczenia do przeciętnej emerytury przysługującej w powszechnym systemie ubezpieczenia. W odniesieniu do pierwszego z wymienionych mechanizmów Sąd Najwyższy przyjął, że „wyzerowanie lat służby” (art. 15c ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej) jest środkiem proporcjonalnym w stosunku do funkcjonariuszy, których lata służby przypadły przed zmianami zapoczątkowanymi w 1989 r. Należy wobec tego stwierdzić, że organ, a następnie Sądy prawidłowo przyjęły podstawę wymiaru emerytury wynoszącą „0%” za okresy służby od dnia 1 września 1954 r. do dnia 31 grudnia 1956 r. (2 lata i 4 miesiące), a także od dnia 1 marca 1961 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. (28 lat i 10 miesięcy). W uzasadnieniu wyroku w sprawie II USKP 120/22, wyjaśniono, że co prawda jest to rozwiązanie „okrutne” i „nieefektywne funkcjonalnie”, jednak nie pozostaje w sprzeczności z przepisami Konstytucji RP. Zgodnie z zamysłem „wyzerowania” lat służby, każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa traktowany jest jako nieistniejący, czyli nie ma żadnego wpływu na wysokość świadczenia. Sprawia to, że im więcej takich „pustych” lat, tym wysokość świadczenia szybciej zbliża się do wysokości najniższej emerytury - gwarantowanej przez art. 18 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej. W przeciwieństwie do rozwiązania przyjętego w

art. 15c ust. 3 tej ustawy, „wyzerowanie lat służby” dotyczy wyłącznie okresu służby na rzecz państwa totalitarnego. Dotkliwość tego rozwiązania jest proporcjonalna. W rezultacie, rozwiązanie to - przez swoją proporcjonalność - wpisuje się w cel promowany przez ustawodawcę. Skutecznie obniża emerytury „osób służących na rzecz totalitarnego państwa”. Wzorzec wpisany w art. 15c ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej skutecznie zrównuje emerytury policyjne do, lub nawet poniżej, wysokości świadczeń pobieranych przez obywateli prześladowanych przed 1990 r. Dlatego krytyczna ocena art. 15c ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej nie prowadzi do uznania niezgodności tego przepisu z Konstytucją RP, ponieważ nie ma możliwości jednoznacznego zakwalifikowania tego przepisu jako pozostającego w opozycji do wzorców wynikających z Konstytucji RP, zwłaszcza jej art. 2. Wobec tego w rozpoznawanej sprawie ustalenie należnego skarżącemu odsetka podstawy wymiaru emerytury na 10,40% należy uznać za odpowiadające prawu. Wskazany odsetek odpowiadał okresowi zatrudnienia (4 lata i 16 dni) przed służbą skarżącego na rzecz państwa totalitarnego.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku w sprawie II USKP 120/22, przyjął, że art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej zawiera mechanizm swoistej „gilotyny” obniżającej wysokość świadczeń tych funkcjonariuszy, którzy pomyślnie przeszli weryfikację w 1990 r. i w kolejnych latach służyli wolnej Polsce. Obniżenie świadczenia do pułapu przeciętnej emerytury (art. 15c ust. 3), gdy wysokość „ponad” ten wskaźnik została wypracowana służbą mundurową po 1990 r.; a) w sposób oczywisty narusza art. 32 ust. 1 ust. 2 Konstytucji RP; b) godzi w art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji RP; c) narusza prawo do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP; d) narusza art. 2 Konstytucji RP. Przemawia to za odmową zastosowania art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej (zob. też np. wyroki Sądu Najwyższego z 17 maja 2023 r., I USKP 63/22, LEX nr 3563400 oraz z 24 maja 2023 r., II USKP 40/23, LEX nr 3568174). W rozpoznawanej sprawie wskazany mechanizm „gilotyny” nie miał zastosowania, ponieważ należne skarżącemu 10,40% podstawy wymiaru emerytury w 2017 r. stanowiło 466,6 zł, a zatem organ prawidłowo podwyższył świadczenie emerytalne skarżącego do kwoty najniższej emerytury z 2017 r. (to jest 1000 zł). Należy wobec tego podsumować, że przedmiotowa decyzja emerytalna w pełni odpowiada prawu.

W zakresie decyzji dotyczącej renty inwalidzkiej, Sąd potwierdza trafność spostrzeżeń wyrażonych w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2024 r., I USKP 110/23 (LEX nr 3670464). Podobnie jak art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej, tak również art. 22a ustawy zaopatrzeniowej w wielu indywidualnych przypadkach nie czyni zadość regule proporcjonalności. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, podstawę wymiaru renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku. Sposób kalkulacji policyjnej renty inwalidzkiej w wielu przypadkach objętych analogicznymi decyzjami nie ma związku z okresem służby na rzecz totalitarnego państwa. Należy wobec tego zgodzić się z twierdzeniem, wyrażonym w sprawie I USKP 110/23, że art. 22a ustawy zaopatrzeniowej nie znajduje zastosowania do obliczenia wysokości policyjnej renty inwalidzkiej, do której prawa zostały nabyte z tytułu służby w Policji, a nie z tytułu służby na rzecz totalitarnego państwa. W niniejszej sprawie taki przypadek jednak nie występuje. Inwalidztwo skarżącego powstało w związku ze służbą w październiku 1989 r., z której odszedł na emeryturę z początkiem 1990 r. w stopniu kapitana. Inwalidztwo skarżącego przypadło na okres służby na rzecz państwa totalitarnego. Wobec tego brak jest podstaw, aby odmówić prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oraz art. 98 § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ms]